

Arrest

**nr. 196 405 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen naar aanleiding van de homoseksuele (geaardheid en) relatie van zijn broer en hun neef.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 9 februari 2017 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en de situatie in de provincie Punjab op dat ogenblik niet van die aard was dat er voor burgers sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 6 april 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Hij stelt dat er in maart 2015 zuur werd gegooid naar zijn broer. Er zou volgens hem een medisch attest bestaan, maar hij weet niet waar dit zich zou bevinden.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 9 februari 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding

van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het zeer beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het summier formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende het door verzoeker als bijlage aan zijn "verzoekschrift" gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als "Adres dokter voor attest mishandeling broer" gevoegde document, stelt de Raad vast dat dit document louter vermeldt dat verzoeker enkele keren op consultatie ging bij dokter J.D.B., doch niets meer dan dat. Het stuk bevat geen verdere informatie, laat staan over de beweerde problemen van verzoeker en/of zijn broer, en is dan ook geenszins van aard de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan dan ook maar enigszins te herstellen.

De Raad wijst er voorts op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust.

Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in verzoekers regio van herkomst, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat zij stukken wenst neer te leggen dat haar relaas en haar vrees voor vervolging ondersteunen.

Het begeleidend schrijven doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking aangezien verzoekende partij in dit schrijven blijft volharden in een reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

In het arrest X van 9 februari 2017 wordt het volgende gesteld: *“Verzoekers asielrelaas berust volledig op de problemen die hij zou ondervonden hebben ten gevolge van de homoseksuele relatie van verzoekers broer met hun neef, F. A.. Voor wat betreft deze relatie werd in het arrest nr. X van 9 februari 2017 van verzoekers broer als volgt gemotiveerd: “Voor wat betreft verzoekers voorgehouden homoseksuele relatie met F. A. kan de commissaris-generaal eveneens worden bijgetreden waar hij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering ooit een relatie te hebben gehad met voornoemde. Nadat hem gevraagd werd een beschrijving van zijn partner te geven beperkt verzoeker zich immers tot algemeenheden en clichés waaronder “dat zijn partner voor hem de enige is”, “dat hij soms boos is, anders zacht en lief”, en dat “zijn gezicht en zijn manier van stappen mooi zijn”. Verzoeker wist niet wanneer zijn partner exact zou geboren zijn en legt tegenstrijdige verklaringen af over wanneer hij voor het eerst seksuele contacten met zijn partner zou gehad hebben. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: “Verder wist u eigenlijk ook niet zeker wanneer exact hij geboren zou zijn (CGVS, p. 18) en had u ook vermeld dat u voor het eerst seksuele contacten had met F. A. eind december 2014 en het tot een relatie kwam in januari 2015 (CGVS, p. 10). Nochtans had u bij de DVZ nog verklaard een relatie te hebben sinds eind december 2014 en de eerste seksuele contacten te hebben gehad in januari 2015 (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat niemand u had gezegd om data te onthouden (CGVS, p. 10). Ook uw vermeende partner, F. A., meende dat u voor het eerst seksuele contacten had in januari 2015 (Gehoorverslag F. A., p. 13). Dat u dergelijke zaken over uw partner en uw relatie niet zou kunnen herinneren is opmerkelijk.” Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij vraag 3.5. niet terugvindt terwijl deze nochtans onmiskenbaar in de vragenlijst d.d. 2 oktober 2015 (stuk 21, administratief dossier) wordt weergegeven. De bestreden beslissing merkt bovendien op dat verzoeker geen enkele foto kan neerleggen van hemzelf met zijn partner in Pakistan. De video die verzoeker wilde tonen tijdens het gehoor, die hij samen met zijn partner zou hebben gemaakt kan geenszins een bewijs vormen van zijn relatie met F. A.. Verzoeker gaf immers zelf aan dat hij deze video in België heeft gemaakt met het oog op zijn asielaanvraag (gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 25). De bestreden beslissing besluit dan ook terecht dat deze video enkel aantoonde dat verzoeker eenmalig seks heeft gehad met F. A., maar geenszins wijst op een homoseksuele relatie tussen beide.” De vaststelling er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde homoseksuele relatie tussen verzoekers broer, H. A., en hun neef, F. A. zoals vastgesteld in de arresten nrs. X en X van 9 februari 2017 volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.(...)”*

Verzoekende partij steunt haar asielrelaas op de geaardheid van haar broer en neef, doch aan de homoseksuele geaardheid van haar broer en haar neef werd geen geloof gehecht.

Met betrekking tot de kopie van het medisch attest, wijst de Raad er vooreerst op dat het medisch attest *in casu* betrekking heeft op de broer van verzoekende partij en niet op haar. Voorts zijn er ten aanzien van de broer van verzoekende partij in het medisch attest letsels en littekens vastgesteld en tevens littekens die te wijten zijn aan automutilatie. De Raad wijst er op dat de arts bepaalde vaststellingen kan doen, doch dat deze niet kan vaststellen in welke omstandigheden de littekens en letsels zijn veroorzaakt. De arts moet immers steunen op de verklaringen van de patiënt dienaangaande.

De identiteitskaart en een krantenartikel omtrent aanslagen door bendeleden, zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien merkt de Raad op dat de identiteitskaart slechts een kopie betreft, zoals verzoekende partij zelf stelt in haar begeleidend schrijven omtrent haar neergelegde stukken. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Een verwijzing naar artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekende partij de veiligheidssituatie in de provincie Punjab betwist en verwijst naar een aantal artikels om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat de provincie Punjab niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers aldaar een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verwerende partij. Verzoekende partij brengt dan ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Het artikel "*Twintig vermoorde migranten teruggevonden in Pakistan*" heeft geen betrekking op verzoekende partij haar persoon zelf en doet bijgevolg geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS